

HỒI THỨ MƯỜI CHÍN CẢI TỬ HỒI SINH

Tạ Vũ Diệp nghe “Hàn Nguyệt Thần Ni” kể xong vội hỏi:

- Thần Ni! Liên muội trúng loại độc gì?

“Hàn Nguyệt Thần Ni” thờ dài đáp:

- “Kiếm sơn hồng”!

Tạ Vũ Diệp lại hỏi:

- Có thuốc gì giải được độc chất đó ?

“Hàn Nguyệt Thần Ni” lắc đầu đáp:

- Chỉ sợ ngoài giải được độc môn của chính Hạ Hồ ra, trong thiên hạ không có thuốc giải được độc chất này. Nhưng còn may Liên nhi đã luyện thành “Huyền băng thần công”, nhờ hàn khí âm nhu này hộ thân mà nội phủ còn chưa bị ảnh hưởng gì.

Tạ Vũ Diệp mừng rỡ nói:

- Phải rồi! Liên muội nói là “Huyền băng thần công” là có công năng bách độc không xâm mà!

“Hàn Nguyệt Thần Ni” hỏi:

- Tạ thiếu hiệp có biết Liên nhi luyện “Huyền băng thần công” ở đâu không?

Tạ Vũ Diệp liền theo lời kể của Lăng Hồng Liên về chuyến đi tới Trường Bạch Sơn của nàng thuật lại cho “Hàn Nguyệt Thần Ni” nghe.

Bà ta nghe kể xong gật đầu nói:

- Xem ra tính mạng Liên nhi không có gì đáng lo nữa. Chỉ ngại là bây giờ nó hôn mê bất tỉnh nên không thể vận công bức độc ra được.

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Thần Ni vừa nói là độc chất không thâm nhập được vào nội phủ , nếu vậy thì tại sao Liên muội lại hôn mê bất tỉnh?

“Hàn Nguyệt Thần Ni” giải thích:

- Tuy độc chất chưa thể công tâm, đột nhập được vào lục phủ ngũ tạng nhưng lại làm ngăn trở huyết mạch lưu thông, làm sao mà tỉnh được?

Tạ Vũ Diệp nghe nói phát hoảng, vội quỳ xuống tha thiết nói:

- Thần Ni! Vậy phải làm thế nào bây giờ? Xin Thần Ni nghĩ ra cách gì cứu sống Liên muội! Nếu Liên muội vẫn cứ hôn mê bất tỉnh như thế, sớm muộn gì độc chất cũng sẽ công tâm...

“Hàn Nguyệt Thần Ni” nhìn chàng lắc đầu, từ đôi mắt nhắm nheo ứa ra hai giọt lệ, nghĩ thầm:

- Thiếu niên này đối với Liên nhi thâm tình như thế, thật đáng cảm động! Nhưng lo lắng quá như thế làm mất sáng suốt đi là điều không nên.

Nghĩ thế nhẹ giọng nói:

- Tà thiếu hiệp! Theo bản ni biết bây giờ thiếu hiệp là rường cột của võ lâm. Việc tiêu diệt tặc đảng Cự Linh Giáo, cứu võ lâm khỏi huyết kiếp dồn cả lên vai thiếu hiệp đây! Xin hãy lấy an nguy của võ lâm làm trọng! Đừng vì mối tư tình nữ nhi làm lụy đến thân thể, hủy mất tiền đồ! Huống chi Liên nhi còn chưa phải đã tuyệt vọng. Mà cho dù không cứu được thì đó cũng là thiên ý mà thôi! Người ta không thể nghịch lại thiên mệnh được! Thiếu hiệp! Hãy nghe bản ni khuyên một lời, hãy định tâm lại đi. Bản ni sẽ tận lực cứu Liên nhi, tin rằng trời không đến nỗi tuyệt tình đối với người tốt!

Tạ Vũ Diệp nghe “Hàn Nguyệt Thần Ni” nói thế trong lòng không khỏi chấn động. Nhưng ngay sau đó chàng bình tâm lại, chợt nghĩ ra một điều, liền hỏi:

- Tiên bối nhiều năm ở “Hàn Nguyệt Anh” rất ít xuất hiện trong giang hồ, hôm nay làm sao tới đây mà cứu được Liên muội?

“Hàn Nguyệt Thần Ni” cười đáp:

- Phải, lão ni còn chưa nói nguyên nhân cho thiếu hiệp biết... Mấy ngày trước lão ni khai quan tĩnh tọa trong phòng thì chợt cảm thấy trong người hoang mang biết có việc chẳng lành liền gieo một quẻ xem thì biết Liên nhi gặp nạn, lại gieo một quẻ nữa thì xác định phương hướng ở đông nam, lập tức chạy tới thì vừa may cứu được Liên nhi, thế đủ biết trời còn chiếu cố đến Liên nhi. Gặp đại nạn mà không chết, sau này nhất định sẽ gặp đại phúc đấy! Tà thiếu hiệp cứ yên tâm! Hãy đứng lên đi!

Tạ Vũ Diệp vẫn chưa đứng lên hỏi:

- Bây giờ Diệp nhi muốn hỏi tiên bối định mang Liên nhi đi đâu?

“Hàn Nguyệt Thần Ni” trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lão ni có thể nói cho thiếu hiệp biết, lão ni từ nhỏ đã xuất gia, lên tám tuổi thì đầu sư học nghệ. Nay gia sư vẫn còn sống trên đỉnh Nhan Cáp Lạp Sơn. Đỉnh núi bằng phẳng gọi là Minh Kính hình bát giác, xung quanh đá nhẵn như kính, ở đó có một loại thảo dược cực kỳ quý hiếm gọi là “Thiên tâm long tiên thảo”, có thể luyện thành thánh dược chẳng những chữa được bách độc mà còn có thần hiệu làm người ta cải tử hoàn sinh!

Tạ Vũ Diệp nói:

- Diệp nhi có đọc trong một cuốn sách viết rằng “Thiên tâm long tiên thảo” là thần dược hiếm thế chỉ có thể gặp mà không thể cầu, như vậy thì xem ra Liên muội có hy vọng rồi!

“Hàn Nguyệt Thần Ni” chột hỏi:

- Diệp nhi! Con có thể đến Nhan Cáp Lạp Sơn lấy “Thiên tâm long tiên thảo” không?

Tạ Vũ Diệp khẳng khái trả lời:

- Chỉ cần biết nơi nào có thuốc cứu được Liên muội là cho dù nhảy vào nước sôi lửa bỏng, Diệp nhi cũng quyết đi!

“Hàn Nguyệt Thần Ni” chột nhìn ra cửa nói:

- Hai vị đứng ngoài đó lâu rồi không mỗi sao? Xin vào đi!

Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh từ từ bước vào phòng, Tư Đồ Linh mắt đỏ hoe, nước mắt chảy ròng ròng trên má.

Tạ Vũ Diệp nói:

- Nhị đệ, tam muội! Hãy kiến lễ ân sư của tứ muội “Hàn Nguyệt Thần Ni” đi!

Cả hai cùng quỳ xuống nói:

- Vãn bối tham kiến sư thái!

Tư Đồ Linh lại òa lên khóc, rút ra viên “Thượng linh châu” nói:

- Sư thái! Mấy ngày trước Liên muội tặng Linh nhi viên “Thượng linh châu” này, nói là có thể giải được bách độc, sư thái xem có giúp được gì cho tứ muội không?

“Hàn Nguyệt Thần Ni” cầm lấy viên ngọc nói”

- “Thượng linh châu” tuy là bảo vật hiếm thế nhưng “Kiến sơn hồng” là độc chất bá đạo, chỉ e không chữa được đâu. Nhưng chúng ta cứ thử xem, cho dù không cứu được cũng bớt phần nào, giúp Liên nhi kéo dài thời gian chờ Diệp nhi quay lại cũng tốt!

Tư Đồ Linh lập tức chạy ra ngoài, lúc sau mang một bát nhang đầy nước rồi mài viên “Thượng linh châu” vào đó, một lúc sau đưa cho “Hàn Nguyệt Thần Ni”.

Sau khi cho Lăng Hồng Liên uống vào một lúc mà chưa có chuyển biến gì, “Hàn Nguyệt Thần Ni” nói:

- Có lẽ không đủ công hiệu đâu! Diệp nhi lên đường đi!

Nói xong mô tả hình dạng và cách nhận biết “Thiên tâm long tiên thảo” cho Tạ Vũ Diệp nghe.

Tư Đồ Linh nói:

- Hoài vọng đại ca lấy được “Thiên tâm long tiên thảo” về chữa lành độc thương cho tứ muội!

“Hàn Nguyệt Thần Ni” nói:

- Diệp nhi lần này đến Nhan Cáp Lạp Sơn nghìn trùng cách trở, không thể tránh được những biến cố bất ngờ đâu, hãy nhớ luôn luôn giữ cho tâm thần mãi tiếp, vừa rồi nhị đệ và tam muội người đến một lúc lâu, lão ni cố tình không nói mà người không phát hiện ra, đó là vì tâm thần bất loạn, lần sau không bao giờ được như thế nữa đâu!

Tạ Vũ Diệp nghiệm ra đúng là vừa rồi mình quá thất thần liền chấp tay đáp:

- Diệp nhi xin khắc ghi những lời vàng ngọc của tiền bối! Xin tiền bối cùng nhị đệ, tam muội chăm lo cho Liên muội, Diệp nhi đi đây!

“Hàn Nguyệt Thần Ni” gật đầu nói:

- Diệp nhi yên tâm mà đi đi, nay đã có “Thượng linh châu”, ít ra Liên nhi bảo mệnh thêm một tháng không thành vấn đề.

Ngay sau đó, Tạ Vũ Diệp từ biệt “Hàn Nguyệt Thần Ni”, Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh, rời hoang miếu đi về phía tây.

“Hàn Nguyệt Thần Ni” ra tiễn tới cổng miếu nhìn theo chàng thi triển kinh công lao như tên bắn, mừng rỡ nghĩ thầm:

- Hải tử này kinh công thật trác tuyệt, chỉ e trong võ lâm không ai sánh nổi đâu! Lo gì không lấy được “Thiên tâm long tiên thảo”? Liên nhi có được tình lang như thế, quả là đại phúc!

Tạ Vũ Diệp tránh quan đạo, tìm đường nhỏ vắng vẻ thi triển “Mê tông hóa ảnh” mà đi, tối mới tìm khách điểm trú lại, sáng điểm tâm xong mua sẵn lương khô dùng buổi trưa, thành thử tiết kiệm được thời gian, bình quân ngày đi bốn năm trăm dặm.

Ba ngày sau chàng đã tới Tàn Lĩnh.

Từ đây về hướng tây dân cư thưa thớt, hầu như không có bình nguyên, tiến vào khu núi rừng hoang vu trùng điệp, có khi đi mấy ngày không gặp trấn thành nào phải săn chim thú nướng ăn, tối ghé vào hoang miếu thạch động trú qua đêm...

Bấy giờ trời đã sang đông, càng tiến về phía tây núi càng cao nên khí càng lạnh, khắp nơi tuyết phủ trắng xóa, thức ăn cũng hiếm dần, nhiều ngày phải ăn quả dại lót lòng nên sức khỏe bắt đầu giảm sút.

Hơn mười năm ở Thiên Bồn Phong học nghệ, hầu như sự phụ “Bất Quân Tán Nhân” chỉ vẽ cho Tạ Vũ Diệp biết mọi thứ trái cây nên chẳng mấy khi chịu đói.

Một hôm Tạ Vũ Diệp đến trước một thạch động. Hôm đó không kiếm được muông thú hay bất cứ loại trái cây gì, tới trước động thì cảm thấy đầu vầng mắt hoa liền ghé vào tránh gió và nghỉ ngơi đôi chút.

Mới bước vào động, chàng bỗng thấy mắt hoa lên. Trên tường và trên những cột thạch nhũ có rất nhiều ngọc thạch đủ màu đủ sắc làm thách động sáng lóa lên.

Tuy bụng đói chân run nhưng Tạ Vũ Diệp thấy trong người phấn chấn, cứ đi sâu vào thạch động xem, thấy nơi nào cũng có nhiều ngọc thạch như thế!

Cuối động có một hốc đá, trong hốc có một tổ chim.

Tạ Vũ Diệp bụng mừng thầm nghĩ:

- Giá như có một tổ trứng hoặc tổ chim non gì đó ăn tạm thì quá tốt!

Nghĩ đoạn chàng leo lên xem thử, thấy quả nhiên trên tổ đầy trứng chim có tới năm sáu quả to như trứng ngỗng!

Tạ Vũ Diệp không cần nghĩ ngợi nhiều bụng gọn cả tổ xuống đập vỡ ra, cứ thế mà ăn sống không cần nấu nướng gì.

Ăn sống trứng chim thì tanh nhưng được cái vừa giải khát lại vừa đỡ đói, hơn nữa lúc này Tạ Diệp Vũ bụng đói như cào nên chẳng những không thấy tanh mà còn cảm thấy rất thơm ngon.

Chàng ăn một hơi hết cả ổ trứng năm sáu quả, không chỉ thấy mất đi cảm giác đói mà còn cảm thấy trong người vô cùng sảng khoái dễ chịu!

Tạ Vũ Diệp ngồi xuống vận công điều tức, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ đây là trứng chim thần? Hồi ở Thiên Bồn Phong, sư phụ thường nói trong thiên hạ có loại “Thần Điều” thường làm tổ trong các hốc núi cao. Loại chim này chuyên ăn các loại kỳ hoa dị thảo, trái hạt trên các cao phong tuyết đỉnh tạo tinh chất cực kỳ đặc biệt, thần thông khí sảng, tinh thần rất sung mãn...

Vận công xong đứng lên, Tạ Vũ Diệp thích thú ngắm nhìn những viên bảo thạch, bụng nghĩ thầm:

- Sao mình không lấy mấy viên về tặng Liên muội và Linh muội?

Nghĩ đoạn chọn lấy năm viên ngọc thạch nhỏ xinh bỏ vào túi, rời khỏi thạch động.

Bây giờ bước đi, Tạ Vũ Diệp cảm thấy người lâng lâng như muốn bay bổng, cao hứng nghĩ thầm:

- Từ khi lên đường tới nay đã mười một ngày, theo lộ trình mà “Hàn Nguyệt Thần Ni” hướng dẫn thì cũng sắp đến Nhan Cấp Lạp Sơn... Không biết Liên muội giờ này ra sao?

Trưa hôm sau vừa vượt qua một đỉnh núi nhìn lên hướng tây thấy một ngọn núi hình bát giác, vách núi trơn như kính, trên đỉnh bằng phẳng, mừng rỡ nghĩ thầm:

- Phía trước tất là Nhan Cáp Lạp Sơn và Minh Kính Đài không sai! Như vậy là mình đã tới đích rồi!

Người khoan khoái lâng lâng, Tạ Vũ Diệp gia tăng thân pháp lướt tới như bay.

Đứng dưới chân vách đá hình bát giác quan sát một lúc, Tạ Vũ Diệp xuất “Nhất chỉ thiên công” điếm vào vách đá tạo nên những lỗ sâu thành một đường thẳng lên đỉnh cao chừng chín mươi trượng rồi cứ bám theo những vết đó mà leo ngược lên.

Minh Kính Đài cũng là đỉnh núi hình bát giác rộng chừng ba mươi trượng, có một điều lạ là những núi khác phủ đầy tuyết nhưng ở đây tịnh không có một nắm tuyết nào, đỉnh núi bằng phẳng mọc đầy kỳ hoa dị thảo chẳng khác gì chốn bồng lai tiên cảnh!

Tuy ở đây toàn các thứ cỏ lạ nhưng theo lời mô tả của “Hàn Nguyệt Thần Ni”, Tạ Vũ Diệp dễ dàng tìm ra “Thiên tâm long tiên thảo”.

Đó là một loại cây hình dáng giống như cúc tần nhưng lá cứng và nhọn hơn, ở Minh Kính Đài cao hơn các loại cỏ khác một tầng, mỗi cây có từ ba đến năm lá, ở giữa thân vươn lên một cọng chồi giống như lúa sắp trổ bông.

Tạ Vũ Diệp mừng rơn, vội vàng bứt năm cây nhét vào túi, hoan hỉ nghĩ thầm:

- Mình đi đường mất mười hai ngày, khi về tất sẽ nhanh hơn! Mười ngày sau là Liên muội có thể giải được độc chất “Kiến sơn hồng” để bình phục lại rồi...

Trong đầu chàng đang hình dung ra những cảnh tượng tươi sáng thì chợt nghe trên không vang lên tiếng chim kêu, nhìn lên thì thấy một con chim lớn đen sì, sải cánh rộng tới trượng rưỡi từ trên không giương móng vuốt và cái mỏ sắc và lớn như thanh kiếm bỏ thẳng xuống mình...

Bấy giờ con ác điều chỉ còn cách hai ba trượng. Tạ Diệp Vũ không kịp suy nghĩ, vội vàng nằm rạp xuống cỏ lăn đi mấy vòng mới thoát được bộ vuốt nhọn như tám ngọn chủy đao của con ác điều.

Con ác điều trông giống như con điều nhưng rất lớn, bỏ xuống không trúng lại bay lên cao, chao cánh dừng lại giữa tầng không cách mặt đất chừng hai mươi trượng giương cặp mắt sáng quắc nhìn con mồi rồi cụp cánh bỏ xuống lần nữa...

Lần này Tạ Diệp Vũ đã sẵn sàng đối phó, vận “Ngô dương thần khí” tới mười thành công lực chờ con ác điều cách hai trượng thì vung chưởng đánh lên, tay trái còn vận “Nhất chỉ thiên công” nhằm vào mắt chim điếm tới hai chỉ!

Con chim trúng chưởng kêu lên đau đớn, bay vút lên cao, lần này chỉ lượn lờ trên không nhìn Tạ Vũ Diệp nhưng không dám bỏ xuống nữa.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm:

- Bảo vật trong thiên hạ thường có thần linh di vật canh giữ. Tuy con ác điều chưa đáng sợ nhưng chỉ cần thêm một con nữa, mình có giữ được tính mạng hay không cũng là vấn đề! Bây giờ mục đích đã đạt, tốt nhất là nên nhanh chóng rời khỏi nơi đây!

Quyết định xong, chàng trở lại theo đường cũ tụt xuống khỏi Minh Kính Đài.

Thò tay vào túi kiểm tra thấy “Thiên tâm long tiên thảo” vẫn còn đầy đủ năm cây, chàng đứng ở chân núi thêm một lúc rồi bắt đầu thi triển khinh công lao về phía đông!

Kể cũng lạ! Sau khi ăn trứng “Thần điều” trong thạch động, qua hai ngày mà Tạ Vũ Diệp không thấy đói khát chút nào, trái lại càng đi càng cảm thấy nội lực rất sung mãn.

Bước chân phơi phới, đường sá đã quen lại không có nhu cầu ăn uống nghỉ ngơi, Tạ Vũ Diệp đi cả ngày lẫn đêm mà không biết mệt!

Bảy ngày sau, chàng đã về tới Vân Mộng Sơn, đến thẳng ngôi hoang miếu mà Lăng Hồng Liên đang được sư phụ dưỡng thương.

Chàng đi thẳng vào miếu gọi to:

- Thần Ni! Diệp nhi đã về!

“Hàn Nguyệt Thần Ni” lập tức chạy ra đón, Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh cũng ra theo.

“Hàn Nguyệt Thần Ni” hỏi:

- Diệp nhi! Xem ra ngươi gầy đi nhiều đấy, nhưng lão ni thấy hình như rắn rỏi hơn... Kết quả thế nào?

Tạ Vũ Diệp liền lấy ra năm cây “Thiên tâm long tiên thảo” trao cho “Hàn Nguyệt Thần Ni” nói:

- May mà Diệp nhi đã không nhục mệnh!

“Hàn Nguyệt Thần Ni” đưa tay cầm lấy bó cây, cất giọng run run nói:

- Quả thật lấy được rồi! A Di Đà Phật! Phúc thân Liên nhi quả là không nhỏ...

“Hàn Nguyệt Thần Ni” lập tức bảo Tư Đồ Linh nổi lửa để luyện đan.

Trong thời gian Tạ Vũ Diệp đến Nhan Cấp Lạp Sơn tìm được, “Hàn Nguyệt Thần Ni” đã chuẩn bị sẵn sàng tất cả các thứ cần thiết như dược thảo bổ trợ, nồi siêu, lò luyện... chỉ cần chờ Tạ Vũ Diệp mang “Thiên tâm long tiên thảo” về là bắt tay vào việc luyện đan ngay.

Tạ Vũ Diệp vào phòng thăm Lăng Hồng Liên, thấy tình trạng của nàng cũng giống như mười mấy ngày trước, mặt nhợt nhạt, hơi thở rất yếu, mình đắp một tấm vải phủ đến tận cằm, cúi xuống hôn nhẹ lên trán Lăng Hồng Liên, âu yếm nói:

- Liên muội! Hãy nghỉ ngơi thêm một vài ngày nữa. Ngu huynh tin chắc lệnh sư sẽ nhanh chóng luyện thành linh dược chữa cho muội bình phục thôi!

Chàng ra gặp Tô Tĩnh Nhân đứng canh phòng trước cửa hỏi:

- Nhị đệ! Thần Ni luyện đan ở đâu?

Tô Tĩnh Nhân đáp:

- Ở khu nhà bếp ngay sau dãy cư phòng này, trong gian chái cuối cùng.

Tạ Vũ Diệp gật đầu nói:

- Vậy phiền nhị đệ ở đây canh phòng cho tứ muội, tiểu huynh ra xem Thần Ni luyện dược thế nào...

Tô Tĩnh Nhân gật đầu:

- Đại ca đi đi...

“Hàn Nguyệt Thần Ni” cùng Tư Đồ Linh đang chuẩn bị những khâu cần thiết cuối cùng cho việc luyện đan.

Thấy Tạ Vũ Diệp đến, “Hàn Nguyệt Thần Ni” nhíu mày hỏi:

- Diệp nhi! Sao không tắm rửa mà nghỉ ngơi đi?

Tạ Vũ Diệp cười đáp:

- Diệp nhi tới xem Thần Ni luyện đan...

“Hàn Nguyệt Thần Ni” nghiêm giọng nói:

- Diệp nhi sao không nghe lời lão ni chứ? Từ đây đến Nhan Cấp Lạp Sơn cả đi lẫn về tới ba nghìn dặm mà chỉ mất có mười tám ngày, đủ thấy trên đường về người đi cả ngày lẫn đêm không ngủ! Như thế dù là thiên binh thần tướng, xương da sắt cũng không chịu đựng nổi, huống chi người bằng xương bằng thịt! Nếu người đổ bệnh nằm xuống thì làm thế nào? Trọng trách trừ họa cho võ lâm sẽ giao cho ai gánh vác?

Tạ Vũ Diệp thành khẩn nói:

- Liên muội còn hôn mê chưa tỉnh, Diệp nhi làm sao mà ngủ yên cho được?

“Hàn Nguyệt Thần Ni” không biết nói gì hơn, chỉ trách yêu:

- Diệp nhi! Người thần chí lại thất thường rồi!

Bà ta chỉ tới chiếc giường ở góc phòng, không biết có từ trước hay do Tư Đồ Linh mới mang về nói:

- Diệp nhi! Người đã qua nhiều đêm không ngủ rồi, hãy chớp mắt đi một lúc... Bây giờ tình trạng của Liên nhi vẫn như trước, lão ni chuẩn bị luyện đan, còn Linh nhi thì phục vụ, người không ngủ thì chỉ quấy rầy chúng ta thêm chứ có ích gì đâu?

Đến lúc này thì Tạ Vũ Diệp bị thuyết phục, leo lên giường ngủ.

Chàng ngủ một giấc rất say, khi tỉnh dậy thì đã canh ba.

Vừa thấy chàng thức dậy, Tư Đồ Linh đã reo lên:

- Đại ca! Thần Ni luyện đan thành công rồi! Cả thầy tới ba mươi viên “Tiên thảo tục mệnh hoàn”. Tạ Vũ Diệp nhìn tới không thấy “Hàn Nguyệt Thần Ni” liền hỏi:

- Thần Ni đâu?

Tư Đồ Linh đáp:

- Thần Ni tới cho tứ muội uống thuốc rồi!

Tạ Vũ Diệp nói:

- Chúng ta hãy tới đó xem!

Tư Đồ Linh nói:

- Thần Ni dặn đừng cho đại ca tới xem, vì ngoài việc cho tứ muội uống thuốc, Thần Ni còn dùng “Tiên thảo tục mệnh hoàn” chữa ngoại thương nữa.

Tạ Vũ Diệp nói:

- Biết rồi! Nhưng ngu huynh chỉ đứng ngoài phòng hỏi xem Liên muội đã tỉnh lại chưa thôi.

Tư Đồ Linh biết đại ca đang rất nóng lòng, hơn nữa trước sau gì đại ca và tứ muội cũng thành phu thê nên đành đi cùng Tạ Vũ Diệp trở về phòng Lăng Hồng Liên điều trị, thấy Tô Tĩnh Nhân cũng đứng ngoài cửa nên Tạ Vũ Diệp cũng không tiện bước vào.

Chàng định mở miệng hỏi thì “Hàn Nguyệt Thần Ni” đã cất tiếng gọi:

- Các người vào cả đi!

Ba thiếu niên bước vào, thấy Lăng Hồng Liên vẫn chưa tỉnh, trên người vẫn đắp tấm vải tận cầm như cũ, chỉ là bên cạnh đầu nàng có một chén nước và một bình dược.

Tạ Vũ Diệp ngạc nhiên hỏi:

- Thần Ni, làm sao Liên muội uống “Tiên thảo tục mệnh hoàn” rồi mà chưa tỉnh?

“Hàn Nguyệt Thần Ni” cười đáp:

- Liên nhi tỉnh rồi, nhưng sau khi hút độc ra khỏi những vết thương, lão ni vừa điếm Thùy Huyết cho nó ngủ lại.

Ba người nghe nói thế đều lộ vẻ mừng rỡ.

“Hàn Nguyệt Thần Ni” mở bình lấy ba viên “Tiên thảo tục mệnh hoàn” giao lại cho ba người nói:

- Các ngươi cũng uống mỗi người một viên rồi ngồi xuống vận công điều tức, chừng một canh giờ sau Liên nhi tỉnh lại rồi sẽ nói chuyện!

Tạ Vũ Diệp, Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh làm theo, cảm linh dược uống vào rồi ngồi xuống vận công.

Gần một canh giờ sau, Lăng Hồng Liên mở mắt tỉnh dậy.

“Hàn Nguyệt Thân Ni” bước lại gần, nhẹ giọng hỏi:

- Liên nhi! Con thấy trong người thế nào?

Lăng Hồng Liên đáp:

- Không sao, chân tay chỉ hơi mỏi và tê một chút thôi!

“Hàn Nguyệt Thân Ni” đỡ ái đồ ngồi lên nói:

- Con hãy vận công điều tức đi một lúc!

Lăng Hồng Liên đưa mắt nhìn quanh, ngạc nhiên hỏi:

- Sư phụ! Đây là nơi nào thế? Làm sao lão nhân gia cũng ở đây?

“Hàn Nguyệt Thân Ni” kể lại việc nàng bị thương được mình cứu đến hoang miếu điều trị.

Lăng Hồng Liên nhìn lại, thấy bộ mặt hốc hác của Tạ Vũ Diệp, vội hỏi:

- Sư phụ! Làm sao Vũ Diệp ca ca gầy thế?

“Hàn Nguyệt Thân Ni” đáp:

- Nha đầu! Cũng là vì ngươi cả đấy! Ngươi trúng “Kiến sơn hồng” là chất kịch độc tẩm trong “Địa u vô hồi mang” của yêu nữ Hạ Hồ, không có thuốc gì giải được, Diệp nhi đến tận Nhan Cấp Lạp Sơn lấy “Thiên tâm long tiên thảo” để về luyện dược cứu ngươi, cả đi lẫn về hơn ba nghìn dặm mà nó chỉ đi mất mười tám ngày, quên ăn quên ngủ, thế mà chưa kiệt sức gục ngã dọc đường là may, có đâu mà không hốc hác?

Lăng Hồng Liên nghe nói lòng đầy thương xót, hai hàng lệ tuôn trào.

Bấy giờ Tạ Vũ Diệp, Tô Tĩnh Nhân, Tư Đồ Linh cũng đều vận công điều tức xong đứng lên cả.

“Hàn Nguyệt Thân Ni” ngồi xuống mép giường ôm Lăng Hồng Liên vào lòng vỗ về như đối với con nhỏ, đưa tay lau nước mắt cho nàng nói:

- Liên nhi! Diệp nhi vì ngươi mà vất vả như thế, sao ngươi không cảm ơn một câu mà khóc làm gì?

Lăng Hồng Liên càng khóc to hơn nói:

- Vũ Diệp ca ca! Muội đã làm khổ huynh như thế...

Tạ Vũ Diệp đến gần, đặt nhẹ tay lên vai nàng dịu dàng nói:

- Liên muội! Độc thương vừa mới đỡ, đừng khóc mà hại đến thân. Chẳng lẽ lần trước muội vì ta mà đến Trường Bạch Sơn thì không vất vả bằng ngu huynh đi lần này?

Thấy hai người thâm tình với nhau như thế, trong lòng Tư Đồ Linh trào lên cảm giác xót xa.

Từ ngày được Tạ Vũ Diệp cứu khỏi tay Nam Trung Minh cùng đến “Tứ Hải Võ Hội”, càng ngày tình cảm của nàng đối với Vũ Diệp ca ca càng sâu nặng, lại được lão ca ca Doãn Kế Duy hết lòng vun đắp và Vũ Diệp ca ca đối với nàng dường như cũng đã phát sinh tình ý, ít ra cũng không lạnh lùng nên nhiều khi nàng đã coi Vũ Diệp ca ca như là trượng phu tương lai của mình.

Thế nhưng từ khi Lăng Hồng Liên xuất hiện thì sự tình thay đổi hẳn.

Vẫn biết trước khi gặp lại ở “Tứ Hải Võ Hội”, Tạ Vũ Diệp không hề nghi ngờ rằng Lăng Vô Linh là nữ, thế nhưng sự thực là cho đến bây giờ thì Tạ Vũ Diệp đã hoàn toàn thuộc về Tư Đồ Linh, thiếu nữ đó là người duy nhất trong tim Tạ Vũ Diệp!

Tạ Vũ Diệp sực nhớ ra một việc, thò tay vào túi lấy ra năm viên ngọc thạch lấp lánh nói:

- Ngu huynh vừa rồi đến Nhan Cáp Lạp Sơn lấy được vật này tặng cho Liên muội và Linh muội...

“Hàn Nguyệt Thần Ni” vừa trông thấy mấy viên ngọc thạch liền cầm lấy nói:

- Diệp nhi đưa lão ni xem nào! Làm sao ngươi có được mấy thứ bảo vật này?

Tạ Vũ Diệp liền kể lại mình tình cờ vào một thạch động gần Nhan Cáp Lạp Sơn, được ăn trứng “Thần Điều” và lấy mấy viên ngọc thạch làm kỷ niệm.

“Hàn Nguyệt Thần Ni” nói:

- Thật là duyên kỳ ngộ!

Lăng Hồng Liên liền hỏi:

- Sư phụ! Chẳng lẽ bốn viên ngọc thạch này có công năng kỳ diệu gì?

“Hàn Nguyệt Thần Ni” gật đầu nói:

- Đúng là công năng rất kỳ diệu! Hai viên bích ngọc là “Ty hỏa châu”, hai viên hồng ngọc là “Ty thủy châu”, còn viên màu lam này là “Định tâm hộ thể châu”, người chết ngậm vào miệng thì dù qua một trăm năm, thịt xương vẫn giữ được nguyên vẹn!

Lăng Hồng Liên hỏi:

- Còn Ty thủy châu và Ty hỏa châu thì khi người ta mang trong người có thể tránh được nước với lửa phải không?

“Hàn Nguyệt Thần Ni” gật đầu:

- Đúng thế!

Lăng Hồng Liên nói:

- Vũ Diệp ca ca! Đã là bảo vật quý giá như thế, muội quyết không dám nhận đâu!

Tạ Vũ Diệp nói:

- Nhưng khi lấy những vật này, ngu huynh đã có ý tặng cho muội và Linh muội, nay giữ lại làm gì?

Lăng Hồng Liên nói:

- Nếu thế muội xin phân phối thế này: tiểu muội và Linh thư thư mỗi người giữ một viên “Ty thủy châu”, còn đại ca và nhị ca mỗi người giữ một viên “Ty hỏa châu”. Còn sư phụ thì giữ viên “Định tâm hộ thể châu”, coi như...

Nói tới đó thì bỗng ngừng bật lại.

“Hàn Nguyệt Thần Ni” cười hỏi:

- Nha đầu sao không nói tiếp đi? Coi như vật đính hôn chứ gì?

Lăng Hồng Liên đỏ bừng mặt không đáp.

“Hàn Nguyệt Thần Ni” nhìn Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Ý Diệp nhi thế nào?

Tạ Vũ Diệp lúng túng đáp:

- Diệp nhi đã định tặng cho Liên muội và Linh muội, đương nhiên tùy cô ấy phân xử. Hơn nữa Diệp nhi thấy thế cũng hợp lý...

“Hàn Nguyệt Thần Ni” cười kha kha nói:

- Nếu vậy thì lão xin nhận!

Rồi đưa bốn viên châu phân phát cho bốn thiếu niên.

Tạ Vũ Diệp nhìn “Hàn Nguyệt Thần Ni” hỏi:

- Thần Ni, khi nào thì Liên muội phục hồi như cũ?

“Hàn Nguyệt Thần Ni” hỏi lại:

- Bây giờ các người định đi đâu?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Trước mắt cứ quay lại Trường Sơn phái, sau đó về “Đan Tâm Trại” cùng quần hùng bàn kế hoạch tấn công tiêu diệt Cự Linh Giáo.

“Hàn Nguyệt Thần Ni” nói:

- Tư Đồ Linh ít nhất phải tĩnh dưỡng thêm năm ba ngày mới phục nguyên. Bây giờ thế này: lão ni mang Liên nhi về “Hàn Nguyệt Am” tĩnh dưỡng. Ba

người cứ đến “Hoàng Sơn Cương” đi, sau khi ổn định tình hình Trường Sơn phái xong, Diệp nhi hãy tới “Hàn Nguyệt Am” đón Liên nhi.

Kế hoạch như thế coi như bàn định xong.

Trước khi đi, “Hàn Nguyệt Thần Ni” lấy giọng trịnh trọng nói với Tạ Vũ Diệp:

- Nếu không gặp biến cố gì quan trọng, ba ngày sau ngươi hãy đến “Hàn Nguyệt Am”, nhớ đừng trễ đấy!

Tạ Vũ Diệp ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Không biết có việc gì mà Thần Ni nghiêm khắc dặn mình như vậy chứ?

Ngay sau đó, “Hàn Nguyệt Thần Ni” và Lặng Hồng Liên tới “Hàn Nguyệt Am”, còn Tạ Vũ Diệp, Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh đi về phía đông tới “Hoàng Sơn Cương”.